

И, внимая моторному лаю
В сомне вьюг, в сомне бурь и гроз,
Ни за что я теперь не желаю
Слушать песню тележных колес¹.

Și totuși, temperamental Esenin rămîne poetul Rusiei care dispare :

И теперь, когда вот новым светом
И моей коснулась жизнь судьбы,
Все равно остался я поэтом
Золотой бревенчатой избы.

По ночам, прижавшись к изголовью,
Вижу я, как сильного врага,
Как чужая юность брызжет новью
На мои поляны и луга.

Но и все же, новью той теснимый,
Я могу прочувственно пропеть:
Дайте мне на родине любимой,
Все любя, спокойно умереть!²

Multora, poate, alăturarea celor două poezii, scrise aproape una după alta și publicate în același ziar (*Бакинский рабочий* — prima la 25 mai 1925³, iar a doua la 20 iulie al aceluiași an⁴) le va apărea revelatoare pentru evidențierea contradicțiilor care sfișiau sufletul poetului. Dar impresia e înșelătoare; ca întotdeauna, Esenin e înfricoșător de consecvent: adeziunea la uriașa acțiune lucidă de ferecare în beton a țării nu putea să nu conducă și la recunoașterea necesității inexorabile de a se renunța la Rusia de ieri, însă sentimentele poetului nu puteau dispărea o dată cu realitatea ce le-a generat, pentru că

Не в ладу с холодной волей
Кипяток сердечных струй⁵.

Esenin nu putea să-și stăpânească sentimentele, deși își dădea seama de sensul lor anacronic. El se lasă, învins, în voia lor...

Но и все же душа не остыла,
Так приятны мне снег и мороз,

¹ Rusie cîmpenească! Destul / te-ai tîrit cu plugul de lemn pe cîmpii! / Plopii și mes-
tecenii / se uită cu durere la mizeria ta. / Nu știu ce se va întîmpla cu mine... / Poate, nu
sînt bun pentru viața nouă, / eu vreau totuși să văd îmbrăcată în oțel / Rusia sărmană și cer-
șetoare. / Și ascultînd lătratul motoarelor / în iureș de viscole, de furtuni, și intemperii, /
eu cu nici un preț nu mai vreau / să ascult cîntecul roților de căruță.

² Și acum, cînd viața a atins / cu o lumină nouă și destinul meu, / eu tot am rămas
poetul / izbei aurite de birne. / Noaptea lipindu-mi-se de căpătii, / privesc, ca la un dușman
puternic, / cum tinerețea altora stropește cu înnoirea / pașiștile și poienile mele. / Și totuși,
împins în lături de înnoirea asta / pot să mă descarc într-un cîntec simțit: / lăsați-mă, iubind
totul / să mor liniștit în patria iubită!

³ *Ed. cit.* vol. III, p. 242.

⁴ *Idem*, p. 244

⁵ Nu se poate împăca cu voința rece / fierberea torentelor din inimă.